

ἀρχιμαντρίτης ὁ κοιν. ἀρχιμαδρίτης πολλαχ. ἀρχιμαντρίτες Πόντ. ἀρσιμαντρίτης Κάλυμν. ἀρδιμαδρίτης Σέριφ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρχιμανδρίτης.

Ἀξίωμα ἐκκλησιαστικὸν ἀπονεμόμενον εἰς τοὺς ἱερομονάχους ἢ ἐν χηρείᾳ ἱερεῖς, τοῦ ὁποίου τὰ ἐξωτερικὰ σύμβολα εἶναι ὁ σταυρὸς, τὸ ἐπανωκαμίλλαινον καὶ τὸ ἐπιγονάτιον. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρτδιμαντρίτα καὶ τοπων. Κύπρ.

ἀρχιμάστορας ὁ, πολλαχ. ἀρχ'μάστορας πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀρχιμάστορης πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. μάστορας.

1) Ὁ πρῶτος μάστορας, ὁ ἐπὶ κεφαλῇς τῶν κτιστῶν, τεκτόνων κττ., ἀρχιτεχνίτης πολλαχ. || Φρ. Εἶναι ἀρχιμάστορας 'ς τὰ τέτοια (ἐμπειρότατος) Θράκ. (Σηλυβρ.) Συνών. πρωτομάστορας. 2) Ἀρχηγός, πρῶτος τῶν ἐργατῶν, ἀρχιεργάτης Στερελλ. (Ἀργίν.)

ἀρχιμηνιά ἡ, σύννηθ. ἀρχιμηνᾶ Πόντ. (Κερασ.) κ.ἀ. ἀρχιμ'νιά βορ. ἰδιωμ. καὶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀρχιμιά Παξ. Πελοπν. (Βυτίν. Λάστ. κ.ἀ.) ἀρχιμενιά Πελοπν. (Μάν.) ἀρχιμενιά Τσακων. ἀρχιμενιά Ἀνδρ. Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ἀ.) ἀρσιμενιά Ἀμοργ. Κάλυμν. ἀρχιμηνιά Εὐβ. (Κονίστρ.) κ.ἀ. ἀρ'θμνιά Ἡπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀρχιμηνία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ μηνός, νεομηνία, σύννηθ. Ἀὔριο εἶναι ἀρχιμηνιά καὶ θά' ῥθῃ ὁ παππᾶς νὰ μᾶς κάμῃ ἀγίασμό σύννηθ. Καλὴ ἀρχιμηνιά! (εὐχὴ) Κύθν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) || Ἄσμ.

Ἀρχιμηνιά κι ἀρχιχρονιά κι ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος (ἀρχὴ τοῦ ἔσμ. τῶν καλάνδων) σύννηθ.

Ἀρσιμενιά κι ἀρσιχρονιά κι ἀρσὴ τοῦ Γεναρίου. . .

Ἀμοργ. Συνών. πρωτομηνιά. 2) Ἀρχή, ἐπὶ τοῦ ἔτους Κρήτ. || Ἄσμ.

Γενάρι γέννα τοῦ Χριστοῦ κι ἀρχιμενιά τοῦ χρόνου.

ἀρχιμηνιάτικα ἐπίρρ. ἐνιαχ. ἀρχιμενιάτικα Κρήτ. ἀρχιμηνιάτικο ἀμάρτ. ἀρχιμενιάτικο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχιμηνιά καὶ τῆς καταλ. -ιάτικος, δι' ἣν ἰδ. -ιάτικος.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνός: Ἀρχιμενιάτικο ἦρθες νὰ μὲ ταραχίσῃς (νὰ μὲ ἐμβάλλῃς εἰς ταραχὴν, νὰ μὲ στενοχωρήσῃς). Ἀρχιμενιάτικο τὸ φύλαες νὰ μοῦ τὸ κάμῃς!

ἀρχιμνηχανικός ὁ, ἰδ. ἀρχι- 1 α.

ἀρχιμουσικός ὁ, ἰδ. ἀρχι- 1 α.

ἀρχιμπράτιμος ὁ, Θεσσ. (Ἀμπελάκ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. μπράτιμος.

Ὁ προϊστάμενος τῶν μπρατίμων κατὰ τὸν γάμον. Πβ. μπρατίμος.

***ἀρχινάζω**, ἄορ. ἀρχίνασα Ἀπουλ. (Μαρτιν.) ἀρσίνασα Ἀπουλ. ἀρτδίνασα Ἀπουλ. ἀρσίναφσα Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ.

Ἀρχίζω ἔνθ' ἄν.: Ἀρχίνασε νὰ σύρῃ Μαρτιν.

ἀρχιναύαρχος ὁ, ἰδ. ἀρχι- 1 α.

ἀρχινεῖα ἡ, ἀμάρτ. ἀρναδεῖα Πόντ. (Τραπ.) ἀρνάδεια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινεύω, παρ' ὃ καὶ ἀρναδεύω.

Ἀρχή, ἔναρξις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχασι.

ἀρχίνεμα τό, ἀμάρτ. ἀρδίνεμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀρδίνεμαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀρνάδεμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀρνάδεμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινεύω, παρ' ὃ καὶ ἀρναδεύω.

Ἀρχή, ἔναρξις, ἰδίᾳ ἐπὶ χειροτεχνήματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχασι.

***ἀρχινευτήρι** τό, ἀρναδευτέρ' Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινεύω.

Τὸ σημεῖον ἐκ τοῦ ὁποίου ἀρχίζει τις.

ἀρχινευτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρναδευτὸς Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινεύω, παρ' ὃ καὶ ἀρναδεύω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἐγένεν ἀρχή. Ἀντίθ. ἀρχινευτος.

ἀρχίνευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρδίνευτος Πόντ. (Τραπ.) ἀρνάδευτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρχινευτὸς τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐγένεν ἀρχή: Ἐφῆκα τὴ δουλείᾳ μ' ἀρδίνευτον Τραπ. Ἀντίθ. ἀρχινευτός.

ἀρχινεύω Ἀνδρ. Α. Ρουμελ. (Σωζόπ. Φιλίππουπ.) Μακεδ. (Καστορ.) Τήν. κ.ἀ. ἀρχινεύω Ἀνδρ. Θράκ. (Σαρ-εκκλ.) ἀρκινεύω Κάρπ. ἀρκινεύω Κύπρ. ἀρνιδεύω Πόντ. ἀρναδεύω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ.) ἀρνακεύω Πόντ. (Οἶν.) ἀρχινεύου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ.) ἀρχ'νέου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀρχινῶ καὶ ἀρχεύω. Ὁ τύπ. ἀρνιδεύω κατὰ μετάθ. ἐκ τοῦ ἀρχινεύω, ὃ δὲ ἀρναδεύω κατ' ἀφομ. ἐκ τοῦ ἀρνιδεύω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν ΜΝΕ 1,293 καὶ Α Heisenberg ἐν Byzant. Zeitschr. 20,153.

Κάμνω ἀρχήν, ἀρχίζω ἔνθ' ἄν.: Ἀρχίνεψα νὰ παρουκν-νῆγῶ Καστορ. Ἀρχινέψαμ' νὰ τρέχουμ' Σαρ-εκκλ. Ἀρχίνιψαν νὰ σκάβ'νι τ' ἀμπέλια οὐ κόσμους Αἰτωλ. Ἐρναδέψα τ' ὀσπίτιν (ἦρχισα νὰ οἰκοδομῶ τὴν οἰκίαν) Κερασ. Ἀρναδέψον τ' ὀρ-τάριν (ἄρχισε νὰ πλέκῃς τὴν περικνημίδα) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀρχίνιψαν κι πάλευαν τρεῖς μέρις καὶ τρεῖς νύχτις

Κομοτ.

Κι ὁ Ἐλυμπος ἐρκίνεψε Καλόλιμνο νὰ βροῖση,

μὲ καταφρόνεςες πολλὲς νὰ τὸν ἀποτιμήσῃ

Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχάζω.

ἀρχινῆ ἡ, ἀμάρτ. ἀρχ'νῆ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ.

Ἀρχή, ἔναρξις: Ἀὔριον θὰ κάνουμ' ἀρχ'νῆ νὰ φ'τέφουμι. Πές τ' ἀπ' τ'ν ἀρχ'νῆ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχασι.

ἀρχίνημα τό, πολλαχ. 'χ-χίρημα Σύμ. ἀρχίνισμα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ, παρ' ὃ καὶ ἀρχινίζω.

Ἐναρξις: Ἀρχίνημα τοῦ τραγουδιοῦ - τοῦ χοροῦ - τῆς δουλειᾶς κττ. Κακὸ ἦταν τ' ἀρχίνημα. Τῆς ἔκαμα τὸ ἀρχίνισμα 'ς τὸ κέντημα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχασι.

ἀρχινημὸς ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ.

Ἀρχίνημα, ὃ ἰδ.

***Ἀρχινητίτης** ὁ, Ἀρχινητίτ'ς Θράκ. (Σκοπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ.

Ὄνομα πλαστὸν ἀπαντῶν ἐν παραμυθίῳ. Ἰδ. συνών. Ἀρχευτούλλης.

ἀρχινητὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρχινιστὸς Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ.

